

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorum Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XVII. Altera Nestorii epistola ad Caelestinum papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

CÆLESTINVS P.I. EPHESINVM. THEODOSIVS² VALENTIN. IMP. 347

ANNO CHRISTI 431. in Christo fraternitatem, ego & qui mecum sunt, salutamus.

C A P V T XVII.

Altera Nestorii epistola ad Cælestinum papam.

SÆPE scripsi beatitudini tux propter Iulianum, O-
rontium, & ceteros, qui sibi usurpant episcopalem
dignitatem, & creberrimam additionem apud piissimum
& prædicatissimum imperatorem faciunt, nosque con-
cidunt frequentibus lamentationibus; tamquam tem-
poribus orthodoxis de occidente proiecti. At hucusque
scripta de his a tua veneratione non suscipimus: quæ si ha-
berem, possem eis respondere, daremque compendiosum
responsum luctibus eorum. nunc enim ab incertis dictis
eorum non habet quis ad quod se conuertat, aliis hæreti-
cos eos vocantibus, & ideo de occidentalibus partibus
proiectos esse dicentibus; ipsis vero iurantibus calum-
niam se sustinuisse, & periculum pro orthodoxa fide ex
sabreptione percessos. Quorum utrum certum sit, nobis
gravis est ignorantia. Nam condolere eis, si vere hæretici
sunt, crimen est: & iterum non condolere, si calumniam
sustinent, durum & impium est. Dignetur igitur amantissi-
ma Dei anima tua informare nos, qui ad utrumque mo-
mentum hucusq; diuidimur, id est, & ad odium, & ad mi-
serationem eorum. Doceri autem volumus quæ de his sen-
tentiam teneamus. * defecimus enim eosdem viros per dies
singulos dissimulat̄es spe & expectatione beatitudinis tuæ.
Non est enim o venerandissime, sicut nosti, res vilis, discus-
sio pia secl̄æ; nec parua est probatio eorum, qui hoc agunt.
Multus enim etiam nobis labor hic celebratur, dum elabo-
ramus eruere sordidissimam impietatem pessimæ opinio-
nis Apollinaris & Arii de ecclesia Dei. Nescio enim quem
admodum quidam de ecclesiasticis quamdam contempe-
rationis imaginem deitate & humanitate vnigeniti accipi-
entes, ægrotant ægritudine prædictorum hæreticorum,
dum & corporis passiones audent superfundere deitati
vnigeniti, & immutabilitatem deitatis ad naturam cor-
poris transisse confingunt, & utramque naturam, quæ

Concil. Tom. 5.

Xx ij

ANNO
CHAM
436

per coniunctionem summam & inconfusam in una persona vnigeniti adoratur, contemperationis mutabilitate confundunt. Cæci, qui nec sanctorum illorum patrum expositionem meminerunt, aperte ad eos reclamantes: Cedimus in vnum Dominum Iesum Christum filium Dei, incarnatum ex Spiritu sancto & Maria virgine. Hæc enim vox in nomine, quod significat utramque naturam, id est, Christus est deitati patris homousios; humanitas vero posterioribus temporibus nata est ex sancta virgine, quæ propter coniunctionem deitatis ab angelis & hominibus simul colitur. Eum ergo qui hic propter sectarum prauitatem tot laboribus fatigatur, considero quid iterum pati necesse est, si negotium prædictorum virorum nesciat, timetque nimis, ne additamentum hæreticorum per ignorantiam hic positus faciat. Vnde rogo, ut vndique studiū sit sanctæ animæ tuæ donare notitiam prædictorum virorum, maxime cum literarum sequester fidelissimus Valerius cubicularius possit beatitudini tuæ per se expnere molestias eorum. Omnem in Christo fraternitatem quæ tecum est, ego & qui mecum sunt, plurimum salutamus.

Cum autem accepisset archiepiscopus Romæ Cælestinus quaterniones expositionum ab ipso Nestorio per Antiochum, easque compreserit blasphemias esse refertas, ac certior præterea factus ab archiepiscopo Cyrillo, Nestorium nulla consilia monitave accepisse, ut recta sentiret, non contraria; ipse ad eum Cælestinus scripsit excommunicationis epistolam, decimamque diem ei præfiniuit. hæc autem epistola est: Aliquantis diebus, &c.

Ἔξαμνῳ δὲ ὁ θεοποκότης

τῆς Ρώμης Κελεσίνος τεργάδας ὅτι γνωστὸν τῷ αὐτῷ Νεστορίῳ οἱ Ανθίχειοι, ἐνεργὸν αὐταῖς πεπληφθέντας βλασφημιῶν ἐπ τε ψευδοματίῃ καὶ ὥρᾳ τῇ θεοποκόπου Κυρίου, ὃς μὴ κατεδεχομένοι τῷ αὐτῷ Νεστορίῳ τὰ τῆς συμβουλίας ἥτις παρανοσως εἰς τὸ τέλος ὄρθα Φρονεῖ, καὶ μη ταῦτα, ἔχαγεν αὐταῖς καὶ αὐτὸς Κελεσίνῳ ἀκοινώνιον Πτησόλιον, ὄριστες καὶ δίκαιοι μεριῶν περιστοιάτα, ἣνταν αὐτῷ οὐδὲν τοιούτοις.